

- 1 ועל זה אומרים לו - שרק לאחר שישנה הפעולה של משה ואהרן, יכול גם הוא לפעול כו'.
- 2 הקדוש-ברוך-הוא הוא אמנם "אבינו", אבל אין לשכוח מה שכתוב ב'קהלת'/127: "האלקים בשמים
- 3 ואתה על הארץ" (וכפי שמסיים: "על כן יהיו דבריך מעטים"), ובכדי לחבר שמים וארץ ולעשות שלום
- 4 ביניהם - יש צורך בפעולת משה ואהרן.
- 5 וכפתגם הידוע בשם הבעל-שם-טוב¹²⁸, "בענין מה שצריכין לנסוע להצדיק, ולא די בספרי מוסר",
- 6 ש"מפורש בתורה¹²⁹: ויאמר ה' אל משה כתוב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע . . אף שאמר לו
- 7 לכתוב בספר, היה די בזה, ועם כל זה שים באזני יהושע, שידבר עמו פלוני בן פלוני, כי העיקר מה
- 8 ששומעין מהצדיק כו'".
- 9 כלומר: לא מספיק מה שכתוב בספר - אף שיש לו ראש טוב, והוא חכם ולמדן, משכיל ועובד כו',
- 10 שכן, למרות כל הגדלות שלו, יכול להיות מונח (יחד עם גדלותו) בתוך הבוץ... ורק משה ואהרן יכולים
- 11 להוציאו משם!
- 12 ולאידך גיסא, אף שמצד עצמו אינו יכול לפעול מאומה, אלא זקוק למשה ואהרן - עליו גם להתייגע
- 13 בעצמו בתורה נביאים וכתובים ("כתוב . . בספר"), וכמו שכתב רבינו הזקן ב'תניא'¹³⁰ שצריך להשיג
- 14 "כל מה שאפשר לו להשיג בפרד"ס התורה . . כפי יכולת השגתו ושרש נפשו למעלה", וכמו שכתוב
- 15 בהלכות תלמוד תורה¹³¹ ש"כל מי שיכול להשיג ולידע הרבה ונתעצל ולא השיג וידע אלא מעט, צריך
- 16 לבא בגלגול עד שישגי וידע כל מה שאפשר לנשמתו להשיג מידיעת התורה הן בפשטי ההלכות הן
- 17 ברמזים ודרשות וסודות כו'", ועד ללימוד כל התורה כולה, הן נגלה דתורה והן פנימיות התורה.
- 18 וכיון שזהו רצונו של הקדוש-ברוך-הוא, ו"לא ידח ממנו נדח"¹³² - אין לו ברירה, כי לא יועילו לו
- 19 שום קונצים (אפילו ללא עריכת קידוש...), ומוכרח להתייגע בתורה.
- 20 והיינו, שיש צורך לשלול את הטעות בשני הקצוות - שלא כדעת הטועים בקצה זה, ושלא כדעת
- 21 הטועים בקצה השני כו'.
- 22 אבל ההתחלה בזה צריכה להיות על-ידי משה ואהרן, שושבינא דמלכא ושושבינא דמטרוניתא¹³³,
- 23 שפועלים את ה"חתונה" דמתן-תורה - "יום חתונתו זה מתן תורה"¹³⁴, ועל-ידי-זה נעשה ענין השלום
- 24 בעולם בשלימות, כפי ש"עולם על מילואו נברא"¹³⁵, וכפי שיהיה לעתיד לבוא, כמו שכתוב¹³⁶ "אלה
- 25 תולדות פרץ", בביאת משיח צדקנו.

(127) ה, א. (132) ע"פ שמואל-ב יד, יד.
 (128) ראה מגדל עז (כפ"ח, תש"מ) ס"ע רפד ואילך. וש"נ. (133) זהר ח"א רסו, ב. ח"ב מט, ב. ח"ג כ, א (ברע"מ). נג, ב. ערה, ב.
 (129) בשלח יז, יד. (134) תענית כו, ב (במשנה).
 (130) רפ"ד. (135) ראה ב"ר פי"ב, ו. פי"ג, ג. פי"ד, ז.
 (131) לאדה"ז - פ"א ה"ד. (136) רות ד, יח.

המשך ביאור למסכת בבא בתרא ליום שלישי עמ' ב

- 1 שהוא יכול להקנות באמירה, פותחין ונותנין אפילו לאחר מיתתו,
- 2 שכשם שתיקנו חכמים שדברי שכיב מרע בכתובים ומסורים
- 3 באמירה, כמו כן תיקנו שתועיל מתנתו בשטר אף אם לא נכתב
- 4 קודם שמת, ושלא כדברי רבי אלעזר שאין שטר לאחר מיתה.
- 5 מתרצת הגמרא: הוא מותיב לה והוא מפרק לה - רבי אבא בר ממל
- 6 עצמו תירץ את קושיהו, ברייתא זו עוסקת בְּמִיֶּשֶׁה אֶת פָּחוּ, וכמו
- 7 שהתבאר, שכוונתו היתה להקנות מיד, והשטר נכתב רק כדי

8 שתהיה בידו ראיה, ולכן רק בבריא לא קנה, כיון שאינו יכול
 9 לזכות בדיבור בלבד, ואילו בשכיב מרע שמקנה בדיבור, זכה
 10 המקבל, וכתובת השטר תיעשה אחר כך רק כדי ליפות את כחו.
 11 הגמרא חוזרת לברר באיזה אופן הוא נחשב מיפה את כוחו.
 12 מבררת הגמרא: היכי דְּמִי מְיַשֶּׁה אֶת פָּחוּ - באיזה אופן אנו אומרים
 13 שכוונתו ליפות את כחו, ולא רצה שיזכה רק על ידי השטר.